

IANUARIE

Mantia albă

De când e lumea și Pământul, bătrânul An avea patru fete: Primăvara, Vara, Toamna și Iarna. Anul își iubea foarte mult fiicele, și când crescură destul de mari, le chemă la el și le spuse:

— Dragile mele, a sosit timpul să mergeți pe Pământ și să aduceți bucurie oamenilor. Vă dau vânt, nori, soare, picături de ploaie și tot ce vă doriți. Natura are nevoie să crească, copiii au nevoie să se veselească. Primăvară, tu vei primi vraja florilor, a renașterii. Vară, tu vei aduce lumină multă și căldură, vacanțe lungi și ape de scăldat. Toamnă, tu vei împărți melancolie și roade bogate în culori vii. Iar tu, Iarnă dragă, îți vei întinde mantia ta albă peste tot cuprinsul locului și vei aduce liniște și magie.

Fiicele, bucuroase de puterile primite, plecară spre Pământ să răspândească ceea ce tatăl lor le învățase.

Doar Iarna rămase în urmă. Se gândea la cuvintele Anului și nu înțelegea mai nimic. „Cum adică mantia albă? Eu nu am mantie... Mai cu seamă o mantie albă.” S-a frământat multe zile la rând, a întors cuvintele pe toate părțile, dar tot nu reușea să găsească un răspuns.

Iar când îi veni rândul în calendar se fâstăci, întârzie și, în cele din urmă, se hotărî că albă putea fi doar făina. Așa că cernu deasupra Pământului valuri, valuri de făină până când totul deveni alb imaculat. Oamenii însă nu au fost prea încântați. Hainele li s-au murdărit, praful le-a intrat în gură și în ochi, iar fețele lor erau acum și ele albe. Iarna și-a dat seama că greșise.

Își frângea mâinile și se gândea cu disperare cum să îndrepte lucrurile. „Alb,

POEZIE PENTRU TOAMNĂ

Cerul deschide
Porțile-albastre
Glasuri de foc
Străpung norii,
Incendiindu-l.
Toamna culorilor
Cântă spre cer
Cu stele aprinse.

POEZIE PENTRU IARNĂ

O cascadă de gânduri albe
Se risipește-n văzduh.
O pulbere
Troieneste natura.
Ea închide ochii și așteaptă
Ca pe pleoape
Să se aștearnă
Anotimpul purității.

— Atunci, poate elastice de păr? Să-ți prinzi părul lung?
— Da, ar fi o idee, oricum te-ai jucat cu ele și nu le mai găsec pe nicăieri...
Matei era foarte bucuros de mica sa izbândă. Desenă repede trei elastice de păr asemenea literei O.
— Șiiii...??? continuă el. Nu-ți poți dori doar atât, e prea puțin.
— Dar ce să mai vreau, dragule?
Mama se apucă să taie ceapa pentru mâncare. Ochiul i se înroșiră și lacrimi mari îi curgeau pe obraji. Dar Matei nu se sperie, știa că așa pătea mama de fiecare dată când tăia ceapa. În scurt timp, avea trei oale care clocoteau pe plită și amesteca grăbită în fiecare, adăugând din când în când câte un ingredient.
— Hai, mami, spuneeee!
— Stai un pic, Matei, nu pot să fiu atentă acum, mi se arde mâncarea.
— Off, hai că mă gândesc tot eu. Hmmm, să vedem... poate... o mașină?
— Ha-ha, se amuză mama aplaudând cu mâinile pline de făină.
Prăful alb zbură în aer ca un nor deasupra feței zâmbitoare a mamei. Era așa de frumoasă când zâmbea! Matei ar fi vrut ca mama să fie fericită tot timpul. Să zâmbească neîncetat.
— Da, cred că Moș Crăciun nu aduce mașini adevărate, nu?
— Așa e, ar fi prea mult și pentru el. Plus că nu i-ar încăpea în sacul continuă amuzată mama.
— Da, așa e... se gândi băiatul. Atunci, ce să mai desenez?
Mama se înarmă cu un mop și cu o găleată cu apă. Începu să curețe podeaua, mișcându-se în față și în spate. Mopul semăna cu un mănunchi de spaghetti haioase care absorbeau apa și lăsa gresia curată în urma lor.
— Haide, ziiiiiii! insistă Matei. Vrei o tigare? Un alt mop? Vrei o trotinetă, un joc, o carte, o rochie, șosete? Ce vor mamele?
— Nu, dragule, nu îmi mai trebuie nimic.
— Ba da, trebuie să mai fie ceva.
Mama termină cu ștersul pe jos. Spălă mopul, găleata, adună șosetele uitate în baie, puse capacul pastei de dinți, șterse oglinda de urme mici de degete și se spălă pe mâini. În bucătărie, mai amestecă de două ori în oale și opri plita. Se așeză în cele din urmă în fotoliu și, obosită, își sprijini capul de marginea spătarului.
— Of, ce-am obosit! Măcar zece minute să stau un pic... zece minute de liniște îmi doresc.
Își închise ochii și stătu așa un timp, odihnindu-se.

Mama uitase de Matei și de desenele lui. Se bucura acum de un pic de relaxare.
Dar băiatul înțelese. Se duse în dormitor la măsuța lui și desenă cadoul mamei. Apoi îl lipi pe geam pentru ca Moș Crăciun să îl vadă bine.
Seara, la culcare, Matei primi pupicul de noapte bună și mama se îndreptă spre patul ei. Între timp, se uită spre fereastră la ninsoarea care nu mai contenea. Grădina era albă toată, iar zăpada sclipea frumos în lumina lunii. În cele din urmă, ochii îi căzură pe desenul lipit pe geam. Matei desenase cadoul potrivit pentru mama: trei elastice de păr și ZECE MINUTE DE LINIȘTE PENTRU MAMA. Era atât de simplu. Acesta era darul perfect.
Câteodată, putem fi chiar noi Moș Crăciun pentru cei dragi, oferindu-le ceea ce ne stă în putință.
Cadourile nu sunt întotdeauna obiecte. Câteodată, pot fi și zece minute de liniște.

NOIEMBRIE

Împreună

Sara își potrivește pălăria și își aranjă fundița roșie de la gât. Încheie nastureii bluzei de catifea albastră ca marea și netezi câteva cute invizibile ale fustiței roz pal. Se privește încă o dată în oglindă și îi zâmbește drăgălaș fetiței pe care o vede. Blondă, cu ochii azurii, se bucura că în sfârșit s-a făcut îndeajuns de mare încât să se poată admira întreagă în oglinda de la baie.

Apoi ieși, coborî în fugă scările și ajunge în living. Mama butona telefonul, iar tata urmărește un meci de fotbal la televizor. Erau amândoi acolo, pe aceeași canapea, și totuși foarte departe unul de celălalt. Sara se proptea în fața lor, își puse mâinile în șold și începu să se fâșie spre dreapta și spre stânga, iar fustița se învârtă după ea. Văzând că nu o observă nimeni, spuse:

— Mami, tati, uitați-vă cum m-am îmbrăcat! Îmi stă bine?

— Mda... răspunse mama cu ochii încă în telefon.

— Îh... zise și tata cu privirea lipită de ecranul televizorului.

— E bluza de la bunica, primită de ziua mea. Știi că îmi era mare? Uite. Am crescut, acum îmi vine!

Dar iarăși niciun răspuns...

— Cum arată albastrul ăsta închis lângă roz? Doamna învățătoare zicea că e o combinație bună. Așa am desenat și florile de pe pajiste, azi la școală. Vrei să le vezi?

— Stai, nu, nu acum... îngăimă mama.

— Nu mai sta în fața televizorului! se răsti tatăl.

Sara făcu ochii mari. Cum se putea să nu o vadă? Doar era în fața lor! De ce nu se uitau? Ce putea fi atât de important? Și simți cum în sufletul ei creștea ceva. Creștea cu viteză, din ce în ce mai mult, și simți un nod în stomac. Creștea cu iuțimea unui uragan, iar ea simțea cum se umplea ca un pahar. Își strânse

OCTOMBRIE

Curaj

Mira se răsuci de două ori de pe-o parte pe alta, se ridică din pat și aprinse lampa. Se uită lung la ghiozdanul cel nou și la hăinuțele pregătite pentru a doua zi. Nu îi venea să creadă că va merge la școală. Cât așteptase ziua asta, și iată că acum îi era frică. Mai că ar fi rămas acasă. Poate totuși nu era o idee bună și ar fi fost mai bine să se întoarcă la grădiniță. Se uită la ceas. Probabil era foarte târziu pentru că în casă nu se auzea niciun zgomot. Toți dormeau.

Dar, deodată, fix în fața ei, coborî pe un fir invizibil un păianjen, mic și crăcânat, cu ochii bulbucați și strălucitori. Mira deschise gura să șipe de spaimă, dar în acel moment păianjenul vorbi:

- Te rog nu striga, o să strici vraja!
- Ce-o să stric? Ce vrajă? Întrebă fetița mirată, abia găsindu-și cuvintele.
- Am venit să te ajut. Dar numai tu mă poți vedea. Dacă vine altcineva în cameră, va trebui să dispar.
- Ce să faci? Unde?

— Of, vorbește mai încet! Hai, vino!
Și păianjenul îi dădu fetei un fir din pânza lui să se țină. Mira vru să rădă, dar imediat se trezi că plutește în aer, legată de o sfoară invizibilă. În jurul ei, totul începu să se schimbe: dulapul, covorul, pereții, lustra dispărură ca prin farmec și, în locul lor, răsări o pădure minunată, sau mai degrabă un luminii cu iarbă verde și flori, cu copaci falnici de jur împrejur. În mijlocul poienitei, sus pe o piatră acoperită de mușchi stătea un melc. Cochilia lui era toată de aur și strălucea în soare. Antenele și corpul erau violet, iar ochii... încruntați.

- Ce a durat atât?! Stau aici și mă prăjesc în soarele asta!
- Păi, de ce nu mergi la umbră? Întrebă Mira.

gândurile rele din mintea copilului și înfruntarea de pe fața sa. Iar el a rămas așa pentru multă vreme, simțind cum apa rece îi lovește obrații și fruntea, și primind liniștea ploii în sufletul său.

Într-un târziu, Andrei a deschis ochii și a privit în jur. Iarba se bucura de ploaie, la fel și copacii. Florile, melcii, frunzele și pietrele, toate primeau bucurioase aceeași liniște. Picăturile le aduceau viață, le ajutau să crească și să rodească. Lângă picioarele lui Andrei se întinse o baltă. Norii negri încă se vedeau în oglinda ei, dar aceasta se tulbură imediat, căci băiețelul sări amuzat tocmai în mijloc. Și apoi încă o dată și încă o dată. Răsul lui se împletea cu stropii de ploaie și zburau departe, pe aripi de vânt. Ziua începea să devină din ce în ce mai bună.

